

מניעי השאיפה האיראנית להשמדת ישראל

ניתוח עומק רב-מימדי של מקורות האידיאולוגיה של המשטר בטהראן מוביל למסקנה כי ישראל חייבת לשאוף לשינוי משטר האייתוללות

ד"ר יוסי מנשרוף | מרץ 2026

הפגנה נגד ישראל בטהראן (תצלום: Amit.pansuriya)

עיקרי הדברים

- חזון השמדת ישראל אינו רק רטוריקה איראנית, אלא תוכנית עבודה מעשית שהואצה מאז 2015.
- החזון יונק מאנטישמיות קלאסית ומודרנית עם מוטיב דתי. הוא משלב בין הצגת היהודים כאויבי האסלאם משחר ההיסטוריה לבין תפיסת פלסטין כאדמת וקף (הקדש). בכירים במשטר עיגנו את השאיפה הזו בתאוריה משיחית, ורואים בהשמדת ישראל תנאי לגאולת השיעים באחרית הימים.
- המאבק בישראל משמש כ"כרטיס כניסה" לקונצנזוס הסוני, המאפשר לאיראן לעקוף מחסומים עדתיים ודתיים ולבסס סדר אזורי חדש תחת הנהגתה.

- שנאת ישראל מוזנת גם מזיכרון הדיכוי בתקופת השאה, כאשר ישראל מוצגת כמי שטיפחה את המשטרה החשאית של השאה והדריכה אותה בשיטות עינויים. השמדת ישראל נתפסת אפוא כצדק היסטורי.
- המשטר משליך על ישראל (ועל ארה"ב) את האחריות לכשלו הפנימיים. ללא האויב הציוני, המשטר יאבד את הכלי המרכזי להצדקת אחיזתו האוטוריטרית.
- לנוכח מרכזיותו של חזון השמדת ישראל בזהות המשטר, באידאולוגיה ובאסטרטגיה שלו, קשה לצפות למתינות מצד מוג'יבתבא ח'אמנהאי. על ישראל לחתור להדחת המשטר כיעד אסטרטגי.

מבוא

מאז ראשית כינונו, המשטר האסלאמי חרט על דגלו את השאיפה להשמדת ישראל. בהקשר זה, המשטר מקדם פתרון דיפלומטי ופתרון צבאי. במסגרת הפתרון הדפלומטי, הוא קורא לערוך משאל עם בקרב התושבים שחיו עד 1948 במרחב א"י/פלשתינה, יהודים, נוצרים ומוסלמים, שיקבעו את גורלם. לנוכח הרוב המוסלמי של הרכב האוכלוסייה בתקופה זו, תוצאותיו של משאל עם שכזה ברורות מראש.

בפן הצבאי, מאז 2015, עת הצהיר מנהיג איראן דאז ח'אמנהאי שנותרו לישראל לכל היותר 25 שנות קיום, החל המשטר לקדם תוכנית אופרטיבית להשמדת ישראל. ב-27 בפברואר 2018 אף חשף חוסין אמיר עבדאללהיאן (שכיהן בהמשך כשר החוץ בממשלת ראיסי, ונהרג עימו בתאונת המסוק ב-2024), בתערוכת "שעון החול" בטהרן שעסקה בחזון השמדת ישראל, שבהתאם להצהרה הנ"ל של ח'אמנהאי איראן מקדמת תוכנית אופרטיבית להשמדת ישראל, שעל רכיביה הוא אינו יכול לפרט בפני התקשורת.

מסמכי שלל שנתפסו בידי צה"ל בעזה ב"חברות ברזל" חשפו את התיאום בין חמאס, חיזבאללה וטהרן לביצוע מתקפת הטבח, אך סינואר פתח בה מבלי שהמתין לתיאום סופי בין הצדדים. לאחר מתקפת 7 באוקטובר קראו מפקד משמרות המהפכה חוסין סלאמי (1 בדצמבר 2023, חוסל ב"עם כלביא") ומהדי מוחמדי (1 בנובמבר 2025), יועצו של יו"ר הפרלמנט מוחמד באקר קאליבאף, לבצע מתקפת טבח משופרת ולמודת לקחים, בהשתתפות כלל גורמי ציר ההתנגדות, כדי להשמיד את ישראל. לצד זאת, גם לאחר חיסול ח'אמנהאי במכת הפתיחה של "שאגת הארי", דוברי המשטר ממשיכים לדבוק בחזון השמדת ישראל, כפי שהשתקף בהצהרותיהם בתהלוכות "יום ירושלים" בטהרן ב-14 במרץ.

איראן אינה חולקת גבול גאוגרפי עם ישראל, ואין לה סכסוך טריטוריאלי עימה. התנגדותם של רבים בחברה האיראנית, המתנגדים לשאיפה זו ולסיוע הפיננסי הרב לחמאס ולחיזבאללה הנגזרת ממנה, באה לידי ביטוי בסיסמה שהכניסו לשימוש החל ממחאת 2009: "לא עזה, לא לבנון, אמסור נפשי עבור איראן".

גם מבקר המשטר האינטלקטואל צאדק זיבאכלאם ביטא את זעמם של רבים ממבקרי המשטר ומתנגדיו באיראן על המשאבים הרבים שהמשטר הקצה במשך השנים עבור קידום חזון השמדת

ישראל, בתהייתו המתריסה בראיונותיו השונים: "מי הטיל על המשטר האיראני את המשימה להשמיד את ישראל?", שהרי בין שתי המדינות אין סכסוך טריטוריאלי.

ניתוח המניעים לשאיפה האיראנית להשמדת ישראל חושף מארג מורכב של תאולוגיה פוליטית, זיכרון היסטורי ואסטרטגיה גאופוליטית דורסנית, והתנגשות קיומית המוכתבת על ידי עקרונות אידאולוגיים ותאולוגיים העומדים בבסיס המהפכה האסלאמית.

אנטישמיות צרופה מבית מדרשם של ח'ומייני וח'אמנהאי

בבסיס העוינות ניצב המניע האנטישמי, השואב מהגותו של מייסד המשטר, רוחאללה ח'ומייני. בחיבורו "הממשלה האסלאמית" (שבו הציג את משנתו הפוליטית "שלטון חכם ההלכה"), הציג את היהודים כגורמים ערמומיים ובעלי תושייה, הפועלים לשבש את תוכנו של הקוראן ונאבקים לעקור את האסלאם כיוון שהם מתנגדים לעצם מהותו.

ח'ומייני תיאר את היהודים כמי שנאבקו נגד האסלאם משחר הפצעתו, והזהיר שהם שואפים להשתלט על העולם ומתנגדים ביחד עם המערב לשאיפתו המוצדקת של האסלאם להתפשט לארבע כנפות תבל. לשיטתו, היהודים ייסדו את התעמולה נגד האסלאם כדי לערער את היסוד החשוב ביותר שהוא מגלם, בהיותו מערכת חוק נצחית וטוטאלית המכוונת את חוקי המדינה והחברה.

תפיסה זו התבלטה אף יותר בתקופת יורשו של ח'ומייני, עלי ח'אמנהאי. אף שח'אמנהאי טען (למשל בנאומו בנובמבר 2019) שמשטרו אינו מתנגד ליהודים אלא לציונות, האובססיביות שבה קידם המשטר בהנהגתו אנטישמיות אינה ניתנת להכחשה. כך הוא הכחיש, לא אחת, את השואה והפך את איראן לאחד המשטרים מכחישי השואה הבולטים, ותיאר את ישראל כ"גידול סרטני שיש לעקור", בשיח אנטישמי קלאסי.

המשטר האסלאמי בראשותו קידם תכנים אנטישמיים בסדרות שונות ברשות השידור ובמגוון יצירות בתחום התרבות. חלק מספרי הלימוד במערכת החינוך תיארו את היהודים כמי שרקמו מזימות נגד מוחמד והמוסלמים, ואף הציגו את שליטתם כביכול בתקשורת כגורם המפגע בזהות התרבותית של חברות לא-מערביות.

ספרים אלו גם קושרים את היהודים ל"בונים החופשיים", בהמשך למיתוס האנטישמי בדבר קשר בין היהודים לאותו חוג פילוסופי אירופי שהוצג בתעמולה האנטישמית מסוף המאה ה-19 ככוח מסתורי הפועל למען "השתלטות יהודית עולמית". בזיקה ישירה להיבט האנטישמי שטופח על ידי ח'אמנהאי, ניתן גם לציין את הפוסטר שפרסמה לשכתו לרגל "יום ירושלים" ב-2020, תחת הכותרת הטעונה "הפתרון הסופי", שבה הוצג הר הבית נכבש בידי ציר ההתנגדות.

המאבק בישראל כחלק מההתנגדות לאימפריאליזם המערבי

אל הרובד האנטישמי מתווסף צביון אנטי-אימפריאליסטי מובהק. המשטר בטהרן רואה בישראל את "השטן הקטן", מוצב קדמי של האימפריאליזם המערבי שנועד להשתלט על המרחב המוסלמי ולבזוז את משאביו. ח'ומייני טבע את התפיסה שלפיה ישראל היא "חלוץ האימפריאליזם", והזהיר שמטרתה הסופית היא השתלטות על המזרח התיכון כולו ("מהנילוס ועד הפרת").

בלב המאפיין האנטי-אימפריאליסטי של המשטר ניצבת השפעתו של עלי שריעתי, אחד התאורטיקנים הבולטים של המהפכה האסלאמית, על חיומייני בשנות השבעים. חיומייני אימץ את שיח ה"מדכאים" (מסתכבראן) וה"מדוכאים" (מסתזעפאן) מהטרמינולוגיה המרקסיסטית, אך בעוד ששריעתי ראה במושגים אלו קטגוריות חברתיות-כלכליות (עשירים נגד עניים), חיומייני העניק להם פרשנות תאולוגית-פוליטית. עבורו, גם מדינה עשירה כאיראן יכולה להיות מסתזעפאן אם היא מדוכאת על ידי המערב (כפי שהייתה איראן לשיטתו תחת המונרכיה הפיהלווית), וגם עני יכול להיות "מוסתכבר" אם הוא תומך בערכי המערב (כפי שהיו, לשיטתו, האינטלקטואלים והפועלים שהמשיכו לדבוק בערכים ליברליים או מערביים).

במהלך מאבקו נגד מוחמד רזא שאה השתמש חיומייני במונחים האלה כדי להעניק למאבק הפוליטי המקומי נגד השאה אופי גלובלי (נגד האימפריאליזם האמריקאי והציוני). לאחר ביסוס המהפכה הוא ייעד את איראן לשמש "חלוץ המדוכאים" וליצא את מהפכתה לעולם המדוכאים כדי שיוכלו להתגבר על היהירים. בהתאם לכך קבע ב-18 ביולי 1988 ש"מלחמתנו היא מלחמת אמונה ולפיכך אינה יודעת גאוגרפיה וגבולות", וחסידי עיגנו את מפעל ייצוא המהפכה בחוקת המשטר האסלאמי.

הרכיב האנטי-אימפריאליסטי נועד לסייע לאיראן להפוך בהדרגה למעצמה עולמית, כמובילת גוש הנאבק במערב בראשות ארה"ב. כמאמר חיומייני: "אני מקווה שמפלגה אחת בשם 'מפלגת המדוכאים' תקום בכל העולם... והמדוכאים הללו, שבידיהם כל הכוחות, יעמדו אל מול היהירים" (17 באוגוסט 1979). "בכוונתנו לשבור את המעצמות הגדולות... עלינו לקדם את התנועה הזו קדימה, כדי שבעזרת האל, לא רק באיראן, אלא בכל מקום בעולם, המדוכאים ינצחו את היהירים" (1 במרץ 1980).

לצד זאת, בראיית הגותו האנטי-אמריקאית של ח'אמנהאי, הפיכת מצדק ב-1953 והדומיננטיות האמריקאית באיראן בתקופת מוחמד רזא שאה מוכיחים את העוינות הבסיסית של ארה"ב כלפי עצמאות איראן, ובין איראן לארה"ב יש מאבק זהותי שאינו יכול לבוא לידי גישור אלא אם אחד מהצדדים ישנה את מהותו. ההתנגדות לארה"ב היא אפוא אבן יסוד בהגות חיומייני וח'אמנהאי, ואחד המעצבים הראשיים של המשטר.

כנגזרת מכך, השאיפה להשמדת ישראל היא חלק מהמאבק נגד ארה"ב. בעיניהם של השניים, ישראל היא גרורה אמריקאית ומשמשת תפקיד מרכזי בקידום שאיפותיה של ארה"ב במזרח התיכון, לחתור תחת עצמאות איראן והמדינות המוסלמיות. לסיכום נקודה זו, לפי הגות ח'אמנהאי, ישראל היא כלי שרת בידי ארה"ב לקידום ההגמוניה המערבית, ולכן השמדתה היא תנאי הכרחי לריבונות מוסלמית אותנטית ולכינון סדר אזורי חדש שבו איראן היא הציר המרכזי.

הרכיב הגאו-פוליטי

חזון השמדת ישראל אפשר למשטר האיראני, לאורך השנים, להתכתב עם הקהל הערבי במזרח התיכון מעל לראשיהם של השליטים המוסלמים, ולחתור תחתיהם בשם "דבקות באידיאל פלסטיני". כך, כבר באוגוסט 1979 קרא חיומייני למאבק כלל-אסלאמי משותף להשמדת ישראל, וקבע את יום שישי האחרון של חודש רמדאן כ"יום ירושלים", לביטוי ולקידום השאיפה הזו. הדבקות באידיאל הפלסטיני אף הפך ל"נייר הלקמוס" בעיני חיומייני וח'אמנהאי לאבחון כשרות המשטרים הערביים, ומשטרים שנסוגו מהאידיאל הוכתמו כ"משרתי האמריקאים".

באופן זה שימש חזון השמדת ישראל את איראן בקידום שאיפותיה לייצוא המהפכה האסלאמית ולביסוס הגמוניה אזורית. החתירה למאבק עיקש ומתמשך בישראל סייעה למשטר לבוא בקשרים עם חוגים בקהילות השיעיות בלבנון, עיראק, בחריין וסעודיה, ואף להקים ולטפח עבורם מערך מיליציות. בסיוע "הקלף הפלסטיני" יצרה איראן קשרים עם חוגים סוניים, ובכך גישרה על הפערים המבניים הנובעים מהיותה מדינת מיעוט שיעי-פרסי במרחב שהוא ברובו הגדול סוני-ערבי.

עבור איראן, האנטי-ציונות היא "השפה המשותפת" של המזרח התיכון. היא מאפשרת למיעוט השיעי-פרסי לדבר במושגים של צדק אוניברסלי-אסלאמי, ובכך להקהות את החשש הסוני-ערבי מפני התפשטות האימפריה הפרסית החדשה. המאבק בישראל הוא אפוא "כרטיס הכניסה" של איראן ללב הקונצנוס הערבי. בהתאם לכך העלתה בעבר סעודיה את הטיעון שלפיו ההתערבות האיראנית בסוגיה הפלסטינית היא פסולה, כיוון שמדובר בסוגיה ערבית, והאשים את איראן שהיא משתמשת בה כקרדום כדי לקדם חתרנות בעולם הערבי. מול זאת, איראן מדגישה שמדובר בסוגיה אסלאמית.

בהתאם לכך, הסוגיה הפלסטינית היא עמוד התווך של המדיניות האזורית של איראן, וחי'אמנהאי הדגיש גם לאורך השנים שבהן חווה האזור טלטלות עמוקות בדמות "האביב הערבי" ומשבר דאעש שסוגיה זו חייבת להישאר הנושא המוביל והראשי של עולם האסלאם. במסגרת אופיו הקונספירטיבי והחשדני, הוא אף טען שמשבר דאעש נוצר על ידי המערב כדי להסיט את מיקודם של המוסלמים בסוגיה הפלסטינית ובכך לשרת את ישראל. חששו של חי'אמנהאי היה שמדינות האזור תשקענה לתוך עצמן, בין אם בגלל מאבקן נגד דאעש ואם בגלל המאבקים הפנימיים בתוכן, ובכך תאבדנה את הקשב שלהן ואת התגייסותן לטובת קידום המאבק הפלסטיני.

הרכיב הדתי כחסם בפני הכרה בישראל

לצד המניעים האנטישמיים, האנטי-אימפריאליסטיים והגאו-פוליטיים, השיח האיראני ביחס לישראל נשען גם על יסוד תאולוגי-הלכתי. לפי התפיסה שאיראן מדגישה, מרחב אי'י/פלשתינה נחשב אדמת וקף – נכס דתי שאינו ניתן להעברה או לויתור לצמיתות. הנהגת הרפובליקה האסלאמית אימצה את התפיסה הזו כדי להצדיק עמדה בלתי מתפשרת כלפי עצם קיומה של ישראל. אם השטח הוא וקף אסלאמי, הרי שכל הכרה בריבונות יהודית עליו נתפסת כהפרה של חוק אלוהי. לפיכך, הסכסוך אינו מוצג רק כמחלוקת פוליטית או טריטוריאלית, אלא כמאבק דתי על אדמה השייכת לאומה האסלאמית.

במסגרת תפיסה זו, כל פתרון של חלוקה טריטוריאלית או הסדר שלום קבוע נתפס כוויתור אסור על נכס דתי קולקטיבי. בבסיס התפיסה עומדת ההתנגדות האיראנית לריבונות יהודית במסגד אל-אקצא, כקיבלה הראשונה של המוסלמים. חי'ומייני הטיל את כובד משקלו כאייתוללה בכיר ופרסם פתוא (פסק הלכה) שקובעת כי חובה לחסל את ישראל, כשכתב כי "חלה חובה על כל המדינות האסלאמיות ועל כל המוסלמים באשר הם לעקור מן השורש את נגע השחיתות הזה (ישראל)".

השאיפה להשמדת ישראל אף מהווה, לפי שיטת כמה מהבכירים במשטר ואישים המקורבים לחוגי קבלת ההחלטות, תנאי הכרחי לזירוז הופעתו של "האמאם הנעלם" (המקבילה השיעית למשיח). אישים אלו שהצהירו על כך כוללים את מפקד כוח קודס, אסמאעיל קאאיני (דצמבר 2021), שמתוקף תפקידו ממלא תפקיד חשוב בכל תוכנית אופרטיבית איראנית להשמדת ישראל; עלי פדוי

(יולי 2017), כיום סגן מפקד משמרות המהפכה, שהצהיר על כך כשימש מפקד חיל הים במשמרות המהפכה; מהדי טאא'ב (פברואר 2019), ראש צוות החשיבה עמאר (שייעץ למנהיג דאז ח'אמנהאי), ומי שהינו אחיו של חוסין טאא'ב, יועץ למפקד משמרות המהפכה, ומי שמקורב למג'תבא ח'אמנהאי ודחף, לפי המדווח, לבחירתו כמנהיג; אייתוללה נרי המדאני (23 באוקטובר 2023), אחד האייתוללות הבכירים תומכי המשטר, היושב בסמינרים הדתיים בקס.

זיכרון היסטורי ומניפולציה פוליטית

נדבך משמעותי נוסף הוא יצר הנקמה וסגירת החשבון ההיסטורי. בכירי המשטר, ובראשם ח'אמנהאי, רואים בישראל שותפה מלאה לפשעי ה"סאוא"כ" (המשטרה החשאית בימי השאה). בשיח האיראני הרשמי מודגש כי המוסד הישראלי היה "המורה והמדריך" של המענים האיראנים. בכתבות המפורסמות באתר המנהיג ישראל מוצגת כמי שייצאה את "תרבות העינויים" לאיראן, ולכן השמדתה היא בבחינת צדק היסטורי עבור המהפכנים. הנקמה על הדם שנשפך בחדרי החקירות של שנות ה-70 מתמזגת עם המאבק הנוכחי, והופכת את המלחמה נגד ישראל לחוב אישי ומוסרי של הנהגת הרפובליקה האסלאמית.

השנאה לישראל וליהודים משמשת גם רכיב חשוב בעיצוב הזהות האיראנית המהפכנית, באמצעות אויב משותף שיש להתלכד סביבו. כמו כן, היא מספקת למשטר האיראני אילן לתלות בו את כישלונותיה מול אספקת הבטחותיו לציבור. כפי שאמר ח'ומייני: "ארה"ב וישראל הן מקור כל הצרות שלנו", כאשר ח'אמנהאי דבק בתירוץ הזה בתקופת שלטונו. בהעדר ההתנגדות לארה"ב והתגמשות כלשהי מול ישראל, יאבד המשטר כלי חשוב בהצדקת חולשתו וכישלונותיו.

לצד זאת, חסידיו של ח'ומייני באו בקשרים עם חוגים פלסטיניים כבר בשנות השבעים, כאשר קיבלו הכשרות והדרכות במחנות האימונים שלהם בלבנון ובסוריה, לצורך מאבקם במונרכיה הפהלווית. בהתאם לכך, בצורה זו נוסדו היכרויות שתרמו לקידום המאבק "לשחרור פלסטין" לאחר עלייתם לשלטון בעקבות המהפכה האסלאמית. כך נוסדו הקשרים בין חוגי פת"ח לאישים כדוגמת מוחמד מנת'טרי (חוסל ב-1981), המפקד הראשון של "המשרד לתנועות שחרור" (הגלגול הראשון של כוח קודס), ורחים צפוי, שפיקד על משמרות המהפכה (2007-1997), ומאז 2007 שימש יועצו הביטחוני הבכיר של ח'אמנהאי, ועוד.

עם זאת, חשוב להדגיש שהתמיכה האיראנית בפלסטינים התבצעה כל עוד שירת הדבר את האינטרס האיראני. כך, בגיבוי ואכוונת איראן, קיימו חיזבאללה וכוחות צבא אסד כיתור ומצור הדוק על המחנה הפלסטיני ירמוכ בסוריה, שהביא למותם של מאות פלסטינים ברעב ובשל מחסור בטיפול רפואי. מטרת המהלך הייתה להפעיל ענישה קולקטיבית נגד האוכלוסייה המקומית ובתוך כך חוגי הפלסטינים שתמכו במורדים והצטרפו לשורותיהם. הכיתור הביא להרעבתם של המונים, למחזות קשים של תת-תזונה קיצונית ולהרג מאות פלסטינים מהפגזות ומרעב.

ברוח זו, במהלך פגישתם ב-2012 על רקע המגעים בין חמאס לפת"ח להקמת ממשלת אחדות, הזהיר ח'אמנהאי את אסמאעיל הנייה לבל ינטוש את "דרך ההתנגדות". הוא התרה בו כי חמאס עלולה לאבד את הפופולריות שלה ולהפוך ל"מנודה בקרב עמי האזור", כפי שקרה לערפאת בשל סטייתו מנתיב המאבק. אין פלא אפוא שמבקר המשטר באיראן האשימו אותו שהוא הפך ל"כאסה דאעיתר אז אש" (קערה שהיא חמה יותר מהמרק שבתוכה).

סיכום

המניעים השונים לפעולותיה של איראן כלפי ישראל – אנטישמיים, אנטי-אמריקאיים, גאופוליטיים, דתיים והיסטוריים – יוצרים מארג מורכב שבו כל אחד מהנדבכים שזור באחר ואף מחזק אותו. האידאולוגיה הדתית, שעל פיה פלסטין נחשבת אדמת וקף שאינה ניתנת להפרה, ממצבת את השמדת ישראל כיעד העל והבלתי נמנע מבחינה תאולוגית בעיני הנהגת המשטר.

לצד זאת, ההיבט האנטי-אמריקאי והגאופוליטי מאפשר לאיראן לגייס לגיטימציה באזור ולחזק את מעמדה בקרב מדינות וקהילות מוסלמיות, בעוד ההיבט האנטישמי וההיסטורי מחזק את התחושה של צדק נקמני ומוסרי. במכלול זה, שימור, פיתוח וקידום מדיניות השמדת ישראל אינם רק צעדים ביטחוניים או מדיניים, אלא מימוש של תפיסה אידאולוגית רדיקלית וכוללת המחברת בין דת, פוליטיקה והיסטוריה.

על רקע הדברים, קשה להניח שכמנהיגו החדש של המשטר האיראני יבקש מג'יבתא ח'אמנאהי לסטות ממה שהיה שנים ארוכות לעיקרון המוביל בהגות המשטר, חזון השמדת ישראל, ולהציג נסיגה כלשהי ממנו, גם אם רק זמנית. נראה שבהתאם למרכזיות החזון באידאולוגיה ובאסטרטגיה המשטרית, מג'יבתא גם לא יוכל לקדם נסיגה כלשהי ממנו, בייחוד בשנים הראשונות לשלטונו, ובייחוד על רקע חוסר ניסיונו במכלול המוסדות של קבלת ההחלטות במשטר, והחוב שלו לחוגי משמרות המהפכה שדחפו למינויו.

התרחיש היחיד שניתן לצפות שבו יסכים מג'יבתא לנסיגה הוא מול איום קיומי ממשי, ובניסיון לקדם הונאה מול ארה"ב. לכן, הפלת המשטר האסלאמי חייבת להישאר היעד האסטרטגי המרכזי של ישראל במערכת ההיסטורית מול איראן. תחת מג'יבתא, או כל מנהיג אחר מבית היוצר של המהפכה האסלאמית, איראן תבקש (ותפעל) לשקם את יכולותיה, בדגש על תוכנית הטילים והגרעין, וכן את ציר ההתנגדות, ולקדם שוב, בעיתוי הנכון, את חזון השמדת ישראל, כהגשמת צוואת ח'ומייני וח'אמנאהי.